

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Szerbiske njedželike łopjena.

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knihicziščječni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Seragesima.

1. Timotheja 6, 17.

Bohaty nješmje so hordžicž se šwójim
bohatswom.

„Tym bohatym we tym nětcziščim šwěcže pschikaž, so bychu njebyli wyšoko smyšleni, tež so njespuščezeli na njewěšte bohatswo,“ tak šwjaty japoschtol Pawoł k šwójemu škulerjej Timotheušej praji; wón potajkim nježada, so bychu bohaczi šwoje kubło prjecž dawali a khudži byli, dofelž mě, so bohatswo sakasane njeje, jeno so bohaty šwoje kubło prawje a derje k temu naložuje, k čemuž je trjeba. Kunje jako wino šamo na šebi nicžo hrosne a šle njeje, ale jeho njeprawe wužiwanje, to je wopirwanje, tak tež bohatswo šamo na šebi nicžo šle njeje, ale gramnosć a pjenježne lakomstwo. Něšcto druhe je nahrabny, a něšcto druhe bohaty. Haj, nahrabny — kaž wjele tež ma — tola njeje bohaty, dofelž chze pschezo hiščje wjazny mēč. Šchtóž pak wjele požada, tón móže so potrebni chi mjenowacž, hacž bohaty a samožity. Škupny je jenož štražnik, niz pak wobšedžet šwojeho samoženja; wotrocžk, niz knjes šwojich pjenjes. Radšcho by někomu kruč šwojeho čžela dał, hacž něšcto wot šwojeho šahrjebaneho mammona, kiž je jemu tak rjez něšcto zuse; pschetož to, šchtóž na žadny pad prjecž dacž njecha, tak so chze radšcho šchtrafu hele sa to čžetpicž, hacž khudym dacž, tak móže tajke kubło we wěrnosći jeho byčž, tak móžemy my teho šawěrnje sa wobšedžerja džeržecž, dofelž wot šwojich pjenjes

šam tola nicžo dale nima? Teho dla tež šwjaty Pawoł nježada, so bychu bohaczi khudži byli, wjele bóle ponižnje smyšleni dyrbya byčž; pschetož ponižnosć čžlowjeka wot lubosće k bohatswom wrócžo džerži a jemu pokasuje, fak njewobstajne kóžde semske kubło je. Šawěrnje, nicžo tak nješwěrne njeje, kaž bohatswo, kiž je nježakny wotrocžk, falichny pscheczel a domjazny, a hdy by jeho š tyšaz šwjastkami šwjastal, wón čži tola lohko čžetnje se šwojimi šwjastkami. Šusto hižom šu čžlowjekojo šwoje bohatswo šadny twjerdych šankow a ryhelow šchowali a šu tež štražnikow pschistajili, ale šchaz je štražnikow pokupik a je š nimi čžetnył; šusto tež je tón, kiž bě rano bohaty, wjeczor pynnyčž dyrbjal, so bě wšchitko šhubik. Šchto je potajkim nješwěrnische, hacž bohatswo, a šchtó je wjazny wobžarowacž hacž tón, kiž šwoju žyłu próžu a štarosć jemu wopruje? Al hdyž nahrabny, kiž šwoje pjenjesy štrachocžiwje hromadže džerži, žadny wužitk wot nich nima, kajke šbože dha potom ša njeho je, so je bohaty, kajke wješele hewal šnaje, hacž to, we šlotym hrjebacž? O khude wješele, kiž čžlowjekej k měrej pschicž njedawa! Šsy-li pak bohaty, potom wopomń dale, so po prawym tón bohaty njeje, kiž wjele ma, ale tón, kiž wjele dawa. „Šchtóž wy čžinili šče jenemu tych najmješchich mojich bratrom — praji tón Knjes — to šče wy mi čžinili“, a njedyrbjeli my tehodla we potrebnosći šwojich bližschich temu Knjesej dacž, šchtóž ma prawo šebi žadacž, njebudžemy šebi tak njeschodne pokladny w njebjeschach šhromadžicž, kiž nam wěcžnje wostanu? Tak šmy my šawěrnje bohaczi w dawanju; šwoje pjenjesy dyrbimy

w śmiejczy wróćo woſtając, a jeli ſo je na ſemi prawje nałożili njeſſmy, potom będa nam, potom junu ſe ſtrachom pytnjemy, kaſ ſu nam ſadźewł byle na puczu ł ſbóžnoſczi. A ł temu wopomiń dale, kajke brēmjo bohatſtwo je. Bohaty ma tyſaz ſtaroſcżow, wón woſoło kłodzi a pyta, hđže by ſwoje pjenjeſy ſahrjebał a komu by je wupożczył. Koho pytaſch, bohaty mužo? Słaj, Khrystuſ wſchaf tu ſteji, kiż chze pjenjeſy wot tebe pożczyć, ł bohatej danju chze je tebi junu ſaſo wróćo dacź, a ni hđže twój ſchaz węcziſchi njeje, hacź pola njeho. Wikujeſch hinał ſe ſwojim bohatſtwom, dha maſch niemēr a ſtaroſcze, jeli ſo pał je Khrystuſej pſcheporućiſch — mjenujży w derjeczinjenju napſchecziwo kłodym — potom móžeſch bjeſ ſtaroſcze być. Ty ſy wſchaf jeno hójcz a podroźnik na ſemi, twoja domiſna je w njebjeſach; tam teź ſwoje pjenjeſy ſałoż, ſo by prawy wužitł ł teho mēł. Chzeſch-li ſo ſawērnie wo-bohacźić, ſcziń ſebi Boha ſa pſchecźela, tał budžeſch naj-bohatſchi; chzeſch-li bohaty woſtacź, budź poniżny, pſchetoź piſcheſ poniżnoſcź druhich ſawieſcź ſanicziſch a móžeſch ſo potom ſmērōm ſwojeho wjeſelicź. Poniżni być, ł temu pał mamy wſchitży ſawērnie pſchicziſch doſcź, kiż ſmy my hubjeni hrēſchniży. Duż dajcze nam ſwoje bohatſtwo na-łozicź, kaſ ſo Bohu ſpōdoba, chzemy wot ſwojeho ſbytka kłodym a potrjebnym dawacź, dha ſmējemy njeſachodne poſłady, kiż ženje ſhubicź niemōžemy, tam, „hđžež ani mole ani ſerſaw te ſame njeſkaža a hđžež paduſchi ſo ſa nimi njeſopaju ani te ſame njeſradnu.“ A temu daj nam Bóh ſwoju hnadu! Hamjeń.

Spěwarka.

Bo drohach mēſta Pariſa widžachu raſ ludžo w ſańdžentym lētſtotetku mału židowſku hōlcźku kłodzić, kotraž pſched durjemi bohatych wo khlēb ſpěwaſche. Sejny kraſny, khlēbroklinežny khlōb ſbudži powſchitkownu kēdźbliwōſcź, a jedyn lubował wumjeſtwa wobſamny, pſchinarōdžentny ſpěwny dar tuteho dźeſcža wudoſonjecź dacź. Bo mnohich lētach bu ł tejele kłodje hōlcźki kławjena ſpěwarka, a ł jejnymaj nohomaj ležeſche hōldowazy kwt ł lawrjen-zowymi wēnzami, ſlotymi rjecźaſami a liſchczeſſkimi kławami.

Alle tele ſłote rjecźaſy a drohotne parole duſchu kławneje žōnſteje kručze a pſchezo twjerdſcho na bycze tuteho kwēta ſwjaſachu, a jaſo jejny kraſny khlōb kwoj jaſny khlēbrokline khubi, jaſo ſo ſtaroba bližeſche ſe ſwojej ſamotu a ſwojimi cziſchimi hōdžinami roſpominanjow wo dołhim, po prawym tola ſhubjenym žiwjenju, dha tu wopuſchcženu hrōſba nadpadže.

We wuſtej komorje ležeſche tale ſpěwarka, nēhdy tał nimo mēry kławjena, na ſmjertnym ložu. Židowſki rabbinar bōrbotaſche pſchedpižane modlitwy, ale mrējaža nje wērjeſche do Boha kwojich wōtzow. Sejna niemērapołna, bjeſpōkōjna duſcha jaſleſche po napoju wōſchewjenja w tutej ſmjertnej ſtyſknoſczi. Duż padnyſchtej jejnej palazej wōczi na ſwjadnjene lawrjenzowe wēnzy, czaſ jejnych triumfow klyſchcžujży pſched jejnej duſchu ſhadžeſche, djaſ hōrdoby a luboſcze kwtēta doby poſlednje, roſkudne dobycze a ta wboha, mrējaža žōnſka ſawōla ł poſlednim napinanjom mozow: „Pſchi-njeſcze mi moju pychu, moje dejmanth, moje parole; wupſcheſtrējczje wſcho pſchede mnu!“ A jaſo bēchu to ſczińili, ſchtož wona žadaſche, njeſbožowna wumrje, mrējazej wōczi mējo na ſeiuſki dym kłodenej. Ach, tu jenu drohu parlu nje bē wona ženje požadała.

F.

Prawa kwtēroſcź.

(Sjem. Sana 2, 10.)

Słōb: Jeſuſ, moja nadžija —

Śwērny budź hacź do ſmjercze,
Chzeſch-li węcźnu krownu doſtacź;
Dže twój pucź teź pſcheſ czerņje,
Bohu dyrbiſch kwtēny woſtacź;
Dha tam junu kławaja
Tebi palmy dobycza.

Schtož ſo tudy nje bēdži,
Hnadnu krownu nje doczaſa;
Seno tōn dže ł radoſczi,
Kiż tu czerpi, w horju płaſa;
Sſhlſow kwtwa na kwtēcze
Junu jemu w rōžach kēcze.

Njeſpuſchcź ł wōczow dobycze
Na puczu pſcheſ czerņne wrota;
Kichiza, nuſy wukhōd je,
Hđžež ſo klyſchczi krowna ſłota;
Wojuj, krocź ſa Khrystuſom,
Wōn cze wjedže ł zuſby dom.

Semu ſy ty pſchikahał,
S czełom, ł duſchu kłuzicź kwtēru;
Duż cziń, ſo by wojował,
Hewał nje dōndžeſch ty ł mēru!
Khrysta khorhoj ſmahuje,
Wona lubi dobycze.

Budź czi kwtjata pſchikluſchnoſcź,
Śwēru dzeržecź, kiż ſy lubił;
Junu ſmējeſch wſcheho doſcź,
Se teź kwt czi wſchitko rubił;
Wopomiń, ſo maſch kłubjenu
Hnadnu krownu nje bjeſku!

K. A. Fiedleř.

Pſchibōjſtwo ſtarych Śserbow.

Teho nje wido mneho węcźneho Boha, kiż je nje bjeſa a ſemju ſtwōrił, a jehō lubeho kyna Jeſom Khrysta, kiż je na ſemju pſchi-ſchol, cžłowjekow wot ſkaženja wumōz, njeſnajaſchu ſtari Śserbjo. A kał dyrbjachu to teź ſnacź, hdyž tu niſtō nje bē, kiż budžiſche jim pſedował wo tym, kał je Bóh kwtē lubował a je ſwojeho jenicźkeho kyna ſa naſ wſchitkiſch dał? Haczrunje teho dla teź Śserbjo w ſtarych czaſach bjeſ wēry nje bēchu, dha bē jich wēra tola tehdy jeno pſchibōjſka wēra. Śſwoje pſchibōjſtwo czerjachu najbōle na horach, na ſkałach a wulkiſch kamjenjach, kiż ſo hiſchcze tu a tam w Śserbach namałaju, abo w cziſchich hajach a lēbach. Najwjeſchi dźel ſtarych kērbſkich pſchibohow bē w cžłowſkich ſna-mjenjach ł drjewa, ł kamjenja abo teź ł mjedže wudželamy a mējeſche huſto doſcź wjaży, hacź jene cžłowſke wobliczo. Śſwojich pſchibohow dźelachu do dobrych (abo bēlych) a do ſlych (abo czer-nych) Bohow a modłachu ſo ł pſchicim wo pſchitwobroczenje wſcheho dobreho a ł poſleſkim wo wotwobroczenje wſcheho ſleho. So ſu naſchi lužiſzy Śserbjo ſa kwojich pſchibohow twarjenja abo temple mēli, njeda ſo dopoſaſacź; jich ſnamjenja ſtejaſchu wjele bōle pod hōlym njebjom na wyſokiſch kamjenjach a pod ſtarymi ſchēro-fimi ſchtomami. Sim ł czeſczi pſchinoſchowachu Śserbjo kwoje wopory, kotrež buchu wot jich pohanſkich mēſchcžanow ł kwojej potrebnōſczi nałožene. Nēlotrym pſchibohom woprowachu ſo ploby

ſ polow, khléb a tykany, druhim ſ čzeſčzi buchu wſchelake ſwěrjata na wopornych wołtarjach rěſane. So ſu ſtari Šerbjia tež čłowje-
kow ſwojim pſchiboham woprowali, njeje wěrno a jeno w čzaſach
krwawnych wójnow ſ Němzami, jaſo čzychu Němzy ſ mozu Šerbow
podtlóčzić, je ſo to někotre raſy wot Šłowjanow pſchi naraſchim
morju ſtało, ſo ſu hlowny ſwojich ſabitych njeſcheczelow pſchi ſna-
mjenjach ſwojich pſchibohow ſwjedžeſtjy dele položili.

Wot pſchibohow, kotrymž ſu něhdy naſchi lužiſjy Šerbjo
ſlužili a woprowali, ſu najbóle ſnaczi: 1. Šwjatowit, kiž bě
najwſchſchi pſchibóh wſchitkich Šerbow a tež druhich Šłowjanow.
Wólnožni Šłowjenjo mějachu ſa njeho jara kraſny a po zhlých
Šerbach a hiſčče dale derje ſnatty templ na kupje Ranje
(Rügen), hdžež jeho ſ drjewa wurěſane ſnamjo ſe ſchthrimi hlownami
ſtejeſche. Šwjatowit mějeſche tež ſwojeho ſonja, kiž bě běleje
barby a kotrehož měſčnizy Šwjatowita trjebachu, hdhž čzychu
wěſččzić. Tamny ſerbſki templ na kupje Ranje bu w lécze 1168
wot danſkeho krala Woldemara ſpaleny. Tež naſchi lužiſjy Šerbjo
mějachu ſwoje ſwjate měſtna, na kotrychž Šwjatowita čzeſčzachu.
Woni mjenowachu jeho Běloboha, kaž tež hiſčče dženſniſchi džeſt
jena hora pola Bejerez rěka, hdžež je najſterje w pohaniſkich čzaſach
ſnamjo pſchiboha Šwjatowita ſtało.

2. Radegaſt. Tež tutón pſchibóh bu wot wſchitkich Šerbow
w pohaniſkich čzaſach čzeſčzeny a bě Bóh wójniſkich naležnoſčow,
kotremuž ſo Šerbjo modlachu, hdhž čzychu na wójnu čzahnuč.
Sa jeho ſnamjo mějachu Šłowjenjo woſebity templ, w ſtarym
ſłowjanſkim měſčce, kiž w ſwojim čzaſu Rhetra rěkaſche a w ně-
čziſchej Meklenburgſkej ležeſche. W tutym temple ſtejeſche jeho
ſnamjo, kiž bě na naheho čłowjeka ſ wótrej brónju w ruzy po-
dobne a na kotrehož hlowne jedyn ptak ſ wupſchestrjennymaj ſchidlo-
maj ſedžeſche. Hdže ſu lužiſjy Šerbjo Radegaſta čzeſčžili, njeje
ſnate.

3. Triglav. Tutón pſchibóh mějeſche ſwoje mjeno wot
ſwojich tjoch hlownow, ſ kotrymiž bě jeho ſnamjo wupſchene.
Snate je, ſo mějachu pomorſjy Šłowjenjo ſa njeho woſebity, jara
kraſny templ w něčziſchim měſčce Šchčeczinje, hdžež bu wón w lécze
1125, jaſo ſo pomorſjy Šłowjenjo ſe ſchšezjianskej wěrje wo-
bročichu, roſlamany. Tež w Braniboru, kotrež měſto nětko
Brandenburg rěka, ſtejeſche jeho ſnamjo a wěſčče tež na wſchelach
druhich měſtnach ſerbſkeho kraja.

4. Žiwa bě žónſka bohowna, kotruž ſtari Šłowjenjo jaſo
bohownu žiwjenja a luboſčče čzeſčzachu. Pola naſchich lužiſkich
Šerbow rěkaſche wona najſterje ſlota baba.

W ſtarych kronikach je nam hiſčče wo wjele druhich pſchi-
bohach powjedane, kotrymž ſu ſtari Šłowjenjo ſlužili: ale ſ wěſto-
ſčzu njeje nam nihdže prajene, fajke ſu jich ſnamjenja byle a hdže
ſu ſtate, a hač ſu jim tež naſchi lužiſjy Šerbjo ſlužili. Sena
hora pola Budyſchina rěka hiſčče dženſa Čžornobóh a powjeda
ſo wo njej, ſo je tam ſnamjo čžorneho Boha ſtało. Na to poſa-
ſuja tež wſchelake wyſſote ſkaly a kamjeitne wołtarje, kiž ſu
hiſčče nětko na tamnej horje widžecž, a maja hiſčče woſebite
mjena, kiž na něhduſche pſchibójtwo poſaſuja. Teho runja poſaſuje
ſo hiſčče dženſniſchi džeſt pola Wownjowa (maleje wſy bliſto
Budyſchina) wyſſoka ſkala pſchi brjoſy rěki Sprewje, na kotrejž je
pjecža ſnamjo ſerbſkeho pſchiboha Flinza ſtało. Tutón je byl knjes
ſmjercze a po tajkim čžorny Bóh. Na jeho ramjenjomaj ſtejeſche
law, abo kaž druhy powjedaja, mlody čželz (ſlote čželo). Jaſo ſo
ſchšezjianska wěra poča ſ mozu w Lužizach roſpſcheczeracž, bu
ſpomnjeny pſchibóh, najſterje wot jeho ſamſnych měſčnikow do
rěki Sprewje čžijny, hdžež w hlubinje hiſčče dženſniſchi džeſt
leži.

Ha maſch-li hiſčče maczerku.

(Wiſcheložk.)

Ha maſch-li hiſčče maczerku,
Šso džakuj Bohu a budž ſradny;
Wóh wſchém we ſeniſkim pſchebnytu
Njej ſ tajkim wulkim ſbožom hnadny.
Hdyž wjebeliſch ſo maczerki,
Su twoja luboſč hladaj ſwěru,
Šo ſpróžnu hlownu we ſmjerczi
Tu mohla junu ſložicž ſ měru.

Wot přenjeho dnja ſa tebye
Bě wona ſe ſtaroſčzu žiwa,
Še kladla wječor ſ měru čže
A rano ſ koſchom wubudžila.
Čže hladasche, bě ſhorj ty,
Wot njeje bólnje porodženy;
A hdhž wſcho nadžej hižom ſby,
Ša ſwoju macž bě njeſhubjenty.

Čže rjane hróncžka wuczeſche
A rěčzne ſynki wurjekowacž;
Čži rucžy ſtykny ſ modlitwje
A wucži čže ſo ſ Bohu wołacž.
Čži wódžeſche ſmyſł džěſčowny
A ſtražowasche mlodoſč twoju;
Šso jeno džakuj maczerzy,
Šsy wobſchowal ſej čžeſtnoſč ſwoju.

A nimaſch wjazy maczerku,
Njej móžno čži, ju wobſbožowacž,
Dha jejnu ſažnu hórčžicžku
Ty tola móžeſch wobwěnzowacž.
Kow maczerki, ſchow ſwjecženy!
Budž tón čži wěčnje pſchebny ſwjaty!
Šso ſ temu měſtnu wobročž ty,
Hdyž traſchi dónt čže wicherjaty.

F.

Šsyn wopika.

Powjedanežto je žiwjenja. Po delnjoſerbſkim Raſchlowž.

Wódratež Šurij běſche jenicžki ſyn bohobojaſneje wudowny.
Do woczow běſche rjany a blyſčče hladaschej wóčžy do ſwěta.
Wutrobu mějeſche dobru — „mjehku kaž wóſt“ — rjekny huſto
jeho ſtaruſchki wuczeſ. A to bě tež wěrno. — Tež tehdy kapachu
Šurjej klyſy ſ woczow, hdhž jeho maczerka ruku na hlownu polo-
žiwſchi jeho žohnowasche a jemu Bože žohnowanje wuproſcheſche;
Šurij ſo mjenujzy hotowasche, ſ miſchtrej do wucžby hič. „Wóh
luby Knjes budž ſ tobu, mój luby ſyno! Wóſtaň pobožny, džekaj
pilnje a njeſabudž, ſchtož ſy mi ſlubil.“

„Ně, njeſabudu!“ džěſche Šurij plaſajzy. „Móžeſch ſo na mnje
ſpuſchecžecž, luba maczerka. Ženje kapki palenz nje woptam.“ —
Šurij wjedžeſche wſchaf derje, čžehodla macž taſ ſtyſtniwje na njeho
pohladowasche a čžehodla palenz hinaſ njemjenowasche hač „helſki
had“. Njebě wſchaf ſabyl wonnych ſrudnych hodžin ſe ſwojeho
džěczatſtwa; njebě ſabyl ſtróžele, hdhž nan čžezzy teptajo pſchih-
džeſche pjany ſ korčžmy. A taſ huſto bě bojaſny ſo ſchowacž
dyrbjal pſched pjany nanom. A potom bě pſchichol tamny
ſrudnuſchki džeſt, na kotrymž nana do ſchpitala wjeſechu, ſ wotkal
ſo nihdy njebě wróčžil. Šurij wjedžeſche a wěrjeſche ſam, ſo ſu
maczerne ſłowa prawe a ſo je palenz „helſki had“ a „čžertowa
wódk“. Kruče ſebi pſchedewſa, nihdy niž picž tu helſku wodu.

Bołdratez Surij chyzjche blydarstwo namufnycz. A bórshy stejese też w módrej sali pschi swojim mischtru. Trějesche febi wóczzy a rudžesche so wjele, so bě do džěla trochu njelepy, kotrež jemu hylny ramjenjaty džělaczeť poda. „S Božej pomozy wschitko namufnjesech“, rjekny tónřamy s pscheczelnym woblicžom.

„To je jedny s tych pobožnych!“ scheptasche Suriej do wucha druhi wuczobnik — czerwjelowořaty, hdyž bě tamny staršchi wotešchol. Surij na to ani njewotmolwi, ale s radošču hladasche sa tamnym pscheczelnym cžlowjekom.

Surij bě jara pilny, pschistojny a pořluchny. Čžitasche husto w knížkach, kotrež bě jemu tamny pobožny džělaczeť počžil — lubošnje a rjenje so w nich čžitasche. Njedželu řhodžesche pilnje ke mschi a wječor potom do pschistojneho towarřstwa. Tamny džělaczeť — Pawol so mjenowazy — lubowasche Surja kaž řwojeho bratra a Surij jeho cžesčowasche, kaž řwoju lubu maczeťku doma. — —

Łeta řo minychu. Surij Bołdrak řlužesche pola ulanow. Bě řjany wojak — na řonju w kralowskej módrej řukni. Jeho woblicžo wschaf njebě wjazny tak polne a kulowate kaž řjedny, ale wóczzy řhladowasčtej řiřčesze tak řwěrnje a čžishe do řwěta kaž řjedny, hdyž bě w módrej sali do wuczby řtupil.

W řamřnym regimencze, w řamřnej řchwadronje kaž Surij, řlužesche też jeho czerwjelowořaty towarřch. Surij jemu tak wjele kaž móžno, s pucza řhodžesche. Tón czerwjeny pak řanjese cžasto do řorcžmy, hdyž palenz, řharty, řóřtki a druge řawjedne wězy namafa. Surij tam řiřčesze řenje pschisřchol njebě a palenz ani powoptal. A runjež jeho czerwjelowořaty husto a cžasto wabjesche, řobu řicž, wotmolwi pschezo řrucze: „Ně njepóřdu řobu!“

A řařo řo miny dlějšchi cžas. Bołdratez Surij bě jara řchwarny a wuschitny wojak a wschitny jeho lubowachu — bu podwysřk. W njebjesej radošči řo jemu wóczzy blyřčesčesčtej. Řunje bě řist na póst donjeřł, w řotřymž lubej maczeťzy wosřewjesche řwoje powysřenje. „Ach, řajka budže to řa tebe radošč, luba macži — myřlesche řebi našch řlody podwysřk. — A řchto řlota řanka řjeknje?“

Řaj, řjekarje řanka bě jeho wutrobu dobyła. Řan njebě ničžo pschecžimo temu měł, řo řajki řchwarny wojak jeho džowcžicžku lubuje. A řanka? — Řeje lubošč ji s woczow řapasche — běřchtaj řbožownaj.

„Daj Bóh řbože, řnjese podwysřkto“ — řařlyřcha Surij nadobo řady řo řnaty řlób a bu se řwojich řlóbřich myřlow řtorřnjeny. Běřche to tón czerwjeny towarřch. Tón wěřo wojerřku drařtu wjazny njenosčesche; bě w měřsje dobru řlužbu namafa. „Dženřa dyrřisř nam něřchto ř lepřchemu dacž, hdyž řy řajke řbože měł. Budu řwój řóřcž. Wječor mam cžasřa; hdyž řo řrejchimoj? W řipach? Derje! Řa řařowidženje!“

Řnjese podwysřk hladasche řě řa nim. Njemóžesche tuteho cžlowjeka wustacž, ale wotřokasacž jeho też pschezo njemóžesche. Řaž řmola řo pschilěpuje!“ řabóřbota řam pschi řebi.

Wony wječor běřche řich wóřom w řipach řa řlodom. Řaniny nan, řnjese řjekarřki mischtr, běřche też pódla. Surij řa wschěch řlacžesche; pschichodny nan dyrřjesche widžecž, řo ma řjenjeř. Wschitny běchu wjeřeli a řpokojni. Řenož czerwjelowořaty ředžesche řokřmurjeny řa řwojim řarancžtom a řheptny: „S řajkim picžom řo cžlowjek ani njeshřeje. Řnjese podwysřkto, pólku řchcžipateho.“

„Řivo je dobre“, wotmolwi Surij řměřom. „Wěřch, řo palenz njepiju!“ — Ale czerwjeny řwiny řorcžmarje a řasasche jemu, řo by palenz pschinyřł. Čžyzjche też Suriej nalecž, ale tón wotřuny řchleńcžku a řjekny řucho: „Myřlu, řo moje myřle řnajesech!“

„Nó, nó, řnježe!“ řawoła řjekar, „cžeho dla řcže řa řly? Wó mni njemóže ničtó řrajicž, řo řym do palenz řalubowany,

ale řa druhdy jedny řrebnycž, to njestrowe njeje. To řtawy řoshřeje.“

„Řa řař nochzu palenz!“ řjekny Surij wóřsje. „Ale cžeho dla řha řiz?“ řawoła pschichodny nan a nala řebi řamemu a potom řurje. „Řa řtrowošč! řnjese podwysřkto! njebudžče řordny!“

A czerwjeny řydný řo ř řjekarje a řheptny jemu do wucha, tola řa wóřsje, řo móžachu wschitny řrořymicž: „Řeho nan wschaf wumřje w palenzowej řludnošči; teho dla řo wón řoji!“

Surij řo řačerwjeni kaž wóřeń. Řjekar na njeho řa ř boka pohladny. Potom řa řoloži jemu pschecželřku řuku na řamjo a řjekny: Řrutny dyrřisř bycž, řurjo! Bojecž řa řo njeřmjesech!“ Řař powjedajo nala řiřčesze řas řchleńcžku a řoda řu řurje řrajizy: „Řa řtrowošč!“ — „Řa řtrowošč!“ wotmolwi řurij a — wupi. Wřchaf je to řaniny nan, myřlesche. Řalenz jemu řtawy řrejesche kaž wóřeń. A wutroba jemu móžniřcho řijese. „Řscheřadniko — řreřchniko — řhubjeny!“ řa jemu řwěřomnje řorořowasche.

„Řřawa cži! to je mi řrawy wojak!“ řajusřa wony řalschny řratr. „Řschezo bóle řo řolěpschujesech! Řó, řa cže widžu, řratiřko!“ a řurij na to: „Řa cže řlyřchu“, a wupi — druhu řchleńcžku. A řizo wutroba řa móžnje njebjeseche; ně, řowu móž cžujeseche w řebi, kaž by nowe řiwjenje do jeho řtawow řtupało.

„Řjekar je řwina, tón je řarěčal!“ myřlesche pschi řebi. „Čžlowjek dyrři na řo džeržecž. Řa tola řa řlody wjazny njeřřym, řo njeřny wjedžal, řchto cžinju. Wopilž tehodla řiřčesze njebudu.“

A wopil řo njeje. Řladasche na řjaneho czerwjeneho a to jeho wotdžeržowasche.

„Wř řcže mje řawjedł;“ řrajeseche, pschewodžuju řjekarja domoj. To picže řa řlody a wořiwja cžlowjeka.“ — A wóřeži řo řařo do řorcžmy, ředžesche řiřčesze dořhu řhwilu pschi řhachlach a wupi řiřčesze mnohu řchleńcžku řalenz. A cžeho dla też njedyřbjal! Njebě tola wjazny řlupy řólž! „Řaj, nan je dře wopilž byl, teho dla řa řa tola bycž njetrjebam. A njebudu też, niřdy řiz!“ — Řa řebi našch řurij řecžesche. Řořdže řařle řoda řo domoj.

(Řchichodnje řkóncženje.)

Wřhelake s bliska a s daloka.

— Řowny „Domjazny wóřar“ w řecžim wudawku je dočžisčesčany a řo w blizřim cžasřu wot našchewu řořelnikow řerbřkeho řutherřkeho řnihowneho towarřstwa řosnořy. Řele modlerřke řniři, wot njeřow řararja D. Řmiřcha řestajane, řu lubowane a řad řrjebane w našch řerbřřich domach. Řeho dla běřche też řadanje řo nowocžisčesčtu řa wulke. Wone řu też řjany řar řa našche řacžerřke džecži, řo njeřny řa řabylu na modlitwu, řotraž bu řim wuczena w lubym řarřchisřkim domje. Řasche řobustawy dořtanu nowu řniřu řa řwój řětny pschinoschř na 1906. Druřy řon dořtanu psches řořelnikow, psches řwojich řnjeseřow duchownych kaž też w Řsmolerje řnihicžisčesčerni w Budyřchinye.

Dalijeře dořwolne řary řa wbohe řarmenisře řyřoty.

Psches řnjeseřa duchowneho řyřerje w Budyřchinye:	
Ř. w řenřezach	2 řr. — np
Psches řnjeseřa řararja Řicžasřa w Řořacžizach:	
Ř. Ř.	5 „ 40 „
Ř. Ř.	2 „ — „

Řromadže: 9 řr. 40 np.

W njenje wbořich řyřotow wutrobný džaf.

Gólč, ředaktor.

Dale řo řwituje:

Řa řnutřtrowne řiřionřtrow je řo řnjeseře řararje Řicžasře řw Řořacžizach pschepodał řar:

Ř. Řarřisřch w Řrapowach 3 řr.